

Februari 2008

Na een aantal dagen op Bali vliegen we door naar Labuanbajo (Flores). Hier ontmoeten we Tarsi, die de komende dagen onze gids zal zijn. Tarsi is degene die de projecten van Stichting Rupingh op Flores begeleid (en is daardoor dus heel belangrijk, voor ons iig).

Als we nu de komende 13 dagen helemaal gaan beschrijven dan zijn we over een maand nog niet klaar. Dus proberen we in het kort samen te vatten wat we allemaal op Flores gedaan hebben.

Allereerst zijn we naar Rinca gevaren om daar de komodo's, the 'dragons', te bekijken. Wat een prehistorische beesten; ze eten herten, wilde zwijnen, buffalo's, apen, elkaar en...ja, ook mensen. Wij staan op 2m. afstand en lopen vervolgens nog drie uur door de prachtige natuur van Rinca en komen onderweg ook nog komodo's tegen. Onze gids had een stok dus moesten we ons veilig voelen. Dat deden we dan ook maar... 's Middags gaan we snorkelen bij Bidadari. Felblauwe zeesterren, paars, groen en geel koraal. Vissen in de meest bizarre kleurencombinaties. Ongelooflijk mooi!

Onze route op Flores ging van Labuanbajo naar Ruteng, Bajawa, Moni en Maumere. Dit met tussenstoppen in Cancar, Gulu en Wangkung. Welke projecten van Stichting Rupingh hebben we allemaal bezocht?

Labuanbajo: de bouw van de Asrama (huis waar kinderen slapen die te ver van school wonen).

Hier werden we uitgebreid door de zusters ontvangen en bedolven onder bedankliederen, cake en cadeau's. Erg ontroerend!

Labuanbajo: opvanghuis voor kinderen met een lichamelijke handicap. Hier kan middels het zwembad, dat mede door Rupingh is gebouwd, zeewatertherapie gegeven worden. Dit heeft absoluut een helende werking. Naast de vele vrolijke gezichten valt het op dat alles super netjes is en goed wordt onderhouden.

Gulu: een dorp waar Rupingh een waterproject heeft gerealiseerd. Er is een toilet en mandi gebouwd waar het hele dorp (ca. 10 huisjes) gebruik van maakt. Gelukkig wordt het hier goed onderhouden en ziet alles er schoon uit.

Cancar: hier bevindt zich een opvanghuis en polikliniek. Rupingh heeft hier een schooltje laten bouwen en een renovatieproject gedaan van de revalidatiekamers. Ook hier is alles super schoon en goed georganiseerd en onderhouden.

Ruteng: de blinden- en dovenschool. Rupingh heeft hier o.a. de renovatie van de eetkamers en keuken gedaan.

Wangkung: het dorp van Tarsi. Via de weg Jalan Rupingh, genoemd naar de stichting, komen we het dorp gehobbeld in een vrachtwagen binnen. Ook hier worden we ceremonieel ontvangen, compleet met een levende kip, palmwijn, muziek en veel dankwoorden. Op het laatst nog een potje gevolleybald, natuurlijk hebben we gewonnen of zouden ze ons hebben laten winnen?

Maumere: diverse kinderhuizen waar Rupingh o.a. ca. 970 kinderen in het adoptieprogramma heeft. In totaal heeft Rupingh ca. 1150 kinderen 'geadopteerd' in Flores, en nu ook 50 kinderen in Alor. Ieder bezoek aan een kinderkuis ging gepaard met een hoop blije gezichten, vrolijke liedjes voor ons en spelen met ballonnen. Een hele bijzondere ervaring!

Naast al deze bezoeken hebben we natuurlijk ook nog wat van Flores zelf gezien. We zijn naar de warm waterbron geweest (wat voor de meeste Florinezen de enige warme douche op het eiland is), een traditioneel dorp en uiteraard hebben we de Kelimutu beklommen. Deze vulkaan staat bekend om haar wonderlijke kratermeren die ieder een eigen kleur hebben en door de jaren heen ook van kleur veranderen. Nu waren ze turquoise, groen en bruin van kleur.

Bovendien hebben we zelfs een poging tot nacht zeevissen gedaan. Samen met Tarsi, Jos en nog wat andere stoere vissers zijn we enthousiast vertrokken in het donker. Helaas werd deze onderdrukte hobby van Lob een mislukking voor velen van ons. Paab heeft nooit een stuk visdraad vast gehad. Zijn misselijkheidsscore stond al snel op 2x overboord hangen. Lob hield het na twee bijna-vangsten ook niet langer meer uit en stond met 2x gelijk met Paab. En Jos, Jos heeft de hele tocht niets gezegd van misselijkheid maar bleef keurig op 0 staan. En dan Tarsi, hij heeft onze eer gered door nog 1 vis te vangen. Dit was overigens wel een hele mooie vis! Achteraf logisch dat de vissen niet wilden bijten, aan de achterkant van boot dreef genoeg voedsel in het water... Na Paabs voorzichtige verzoek om misschien terug te keren, reageerde vrijwel iedereen gelijk enthousiast. We zijn duidelijk minder stoer dan we dachten..ach, weer een ervaring rijker!

En dan Alor! 9 maart hebben we weer afscheid genomen van Jos, Maria en Nana. We vliegen eerst naar Kupang (Timor) om de volgende ochtend door te vliegen naar Alor. We wisten niet wat we moesten verwachten en waren dan ook reuze benieuwd. Onze contactpersoon op Alor zou Gisela zijn, een duitse verpleegster die de zorg over ruim 50 kinderen op zich heeft genomen. Voor alle duidelijkheid, Gisela is 75 jaar oud!

Totaal onverwacht werden we in de vroege ochtend op het vliegveld al opgewacht door Gisela herself! Ons werd al snel duidelijk dat we geen hotel hoefden te regelen, we sliepen in het kinderkuis. Onze kamer, met twee roze bedden, roze klamboes en zelfs een roze hoes over de ventilator, was prima. We kregen een rondleiding van Gisela en ze liet ons de slaapkamers, keuken, speelruimte, toiletten en mandi zien. Dit was wel andere koek dan de kinderhuizen die we op Flores hadden gezien. De financiële middelen zijn hier erg schaars, soms is er na lange tijd ruimte om wat geld te sparen voor bijv. een reparatie oid. Maar het meest belangrijk zijn de kinderen, dat ze kunnen eten en het schoolgeld kunnen betalen. Hier moet duidelijk elke rupia 3x

omgedraaid worden en is er van sparen absoluut geen sprake. Gisela heeft de verantwoordelijkheid voor de ca. 50 kinderen en ze vertelde ons eerlijk dat ze er slecht van sliep en er vaak 'Kopfschmerzen' van had. Maar ja, beter iets dan niets voor de kinderen. Ze was dan ook hartstikke blij dat Rupingh een aantal maanden geleden structurele steun heeft toegezegd. Daarnaast konden wij haar nog eens blij maken dat naast de 40 kinderen die Rupingh reeds heeft ondergebracht er nog 10 kinderen bij kunnen. Dat houdt in dat bijna het hele kinderkuis nu is ondergebracht. De lach die toen verscheen, zullen we niet snel vergeten.

We hebben in de zes dagen Alor de kinderen opgenomen, informatie verzameld en foto's gemaakt. Naast het werk voor de Stichting wilden we uiteraard ook nog wat met de kinderen zelf doen. Dit werd met name kaarten, engels leren en zingen. Gisela wilde ons gelukkig ook nog wat van Alor zelf laten zien. We zijn naar een traditioneel dorp en de wekelijkse Lola-markt geweest. Hier hebben we verse bbq-vis op het strand gegeten. Een unieke ervaring in een nog uniekere omgeving, super! Daarnaast hebben we ook nog een nacht op Kepa doorgebracht, een piepklein eilandje naast Alor. Dit is voor iedereen een aanrader die naar Indonesie gaat. Wat een rust, wat een koraal en wat een kraak helder water! De foto op de voorkant van de Lonely Planet Indonesië 2007 is hier genomen. Het is hier werkelijk prachtig!

Ook de laatste avond in het kinderkuis was om nooit te vergeten. Als een Willem-Alexander & Maxima moesten we op een bankje plaatsnemen. 2,5 uur werd er voor ons gezongen, gedanst en instrumenten bespeeld. Alle kinderen gingen om beurten voor ons staan en zongen enthousiast hun ingestudeerde liedjes. Probeer dan maar eens die traantjes binnen te houden! De klapper van de avond was het nummer "Let's get together, come on the dancefloor" de dansspasjes zorgden ervoor dat iedereen begon te fluiten en gillen.

Kortom, een unieke ervaring die we absoluut niet hadden willen missen. We zijn blij dat Gisela weer kan slapen door de hulp van Rupingh en haar sponsors. En toen werd het tijd om weer op het vliegtuig te stappen. Toen we in de lucht zaten, zagen we Gisela nog zwaaien.

Wij hebben een onvergetelijke ervaring gehad op Flores en Alor. Naast het feit dat beide eilanden zeer de moeite waard zijn om te bereizen, maakten de bezoeken aan de mensen die zich inzetten voor de wees- en gehandicapte kinderen het heel bijzonder.

Het was een unieke ervaring.

Bedankt Stichting Rupingh, Tarsi, Mama Belgi en Mama Gisela en alle andere,

Lobke & Pablo